

Народнитѣ страдания подтикнали нѣколко смѣли и млади планинци да образуватъ хайдушка чета, която на насилието да отговори съ насилие, и по такъвъ начинъ да обюздае самозабравилитѣ се маданджии, които и следъ като се привръшила войната, пакъ продължавали да оттядатъ коравия залъкъ на беднитѣ планинци.

Начело на тази малка, но храбра чета застаналъ ковачътъ *Христо Чакъра* отъ Самоковъ. Къмъ нея се присъединили нѣколко отъ по буйнитѣ рудари и вжглишари, които бѣха изпитали на грѣба си тежкитѣ неправди.

Четата върлувала нѣколко години: отъ 1848—55 г., значи предъ и около Кримската война. Тя настоявала да се спазва султанския ферманъ, който билъ издаденъ нарочно за Самоковско по застъпничеството на самоковския владика Дели Матей предъ цариградския патриархъ. Когато на тѣзи предупреждения никой не обърналъ внимание, четата ударила въ самото сърдце желѣзодобивната индустрия—нахвърлила се върху самитѣ видни и самокови: палила, разрушавала, избивала.

Завайкали се сега богатитѣ маданджии, както порано се вайкала беззащитната рая. Всичко било турено на кракъ противъ юначната чета на Чакъра: полиция, подкупи, насилия, шайки и т. н.

Срещу тая народна чета отъ вжглишари и рудари били вдигнати нѣколко чети отъ разни нехранимайковци, които се отдали на грабежъ и палежъ надъ мирното население.

Но неуловимъ билъ Чакъра, защото съ него било цѣлото планинско население. Презъ лѣтото той върлувалъ изъ Рила и Кара-баиръ, а зиме прекарвалъ въ Рилския манастиръ, гдето работилъ като ковачъ. Все тамъ прекарвали зимата и другитѣ прочути войводи: дѣдо Ильо, Стоименъ войвода, отецъ Данаилъ и др. незнайни борци за народни свободи.